

Vinko Beličič | Soneti

Posvečena mladost

Gospod, posvetil sem Ti mlada leta:
k svetlobi pot, ki v večnosti naj mine.
Ti veš: v kaluže silijo stopinje
in ozka steza v trnje se zapleta.
Na nitki moja je mladost ujeta,
a ne pustiš me v spenjene globine.
Oblaki razbeže se, sonce sine —
očiščen se iskrim ko rosa s cveta.

Vse, kar boli me, česar čas ne zbriše,
prinašam v dar Ti ko otrok na dlani.
O daj, da bo srce čezdalje tišje!
Svetilnik moj do konca dni ostani:
ko zadnji val zažene se najviše,
prestrezi v mir me Svoj nad oceani!

Molitev za domovino

Pred veki so nam Tvoje roke dale
te zemlje kras in bol: gorá višine,
potoke, griče, jezera, doline
in okno v svet — opojni dih obale.
Viharjem zoperstavlajo se skale.
Ti hotel si, da rod naš ne premine,
in šli smo skozi solz, krvi ožine,
graščinski bič in turških konj navale.

Glej, ob mejnike pljuska tuje morje.
Ne daj, da se pred kelihom trpljenja
koleno upogne! K soncu zre naj, kdor je
napil se Lepe Vide hrepenenja!
Očetna vera bodi pot v obzorje,
beseda materina slast življenja!

Dekletu

Iskal sem te z nemirom, bolečino
v viharnih urah. V sleherni minuti
so dvigale me angelske peruti,
smeh satanski me vlekel je v globino.
Pomladi čakal sem, da njeno vino
me opoji, da duša moč začuti,
ki z njo bi okrepljena mogla vzpluti
iz zemske stiske v svobodno sinjino.

Zdaj z jasnimi očmi zreš toplo vame.
Ko krog in krog je cvetje, žvrgolenje —
ne čudi se, da slast me ne zajame!
Saj, če te odplavi mi spet življenje,
za sleherni bom kapljico omame
izpil pelina čašo v pozabljenje.

Himna ljubezni

Ti si ozvezdij divna harmonija,
neba sinjina v zmagoslavni vesni,
si jabolčnega cvetja duh prelestni
in slavčkovega petja melodija.
Ti vetra si šepet, ki me ovija
z brezčasnostjo, si sonca žar nebesni,
skrivnost si, nedoumna v noči kresni,
in draga si mi kakor domačija.

O, več ne ugasni mi, podoba blede,
oči premila luč, več mi ne beži,
ne umolkni več, pojoča mi beseda!
Z vzemi ljubezni trdno me poveži,
ki nosiš slast poročnega obeda,
me spremljaj do usojenih obrežij!

Piščalka

»**K**o se od doma posloviš, bi rada
piščalko s tvoje ródinske dobrave.«
Trosile cvetje sape so igrave
na pismo, slišal se je klik strnada.
V kostanjevem je grmu veja mlada
porezana solzila se na trave.
Piščalko, usta in oči sanjave
zlatila je pokojna luč zapada.

Glej: v Ródinah je zrasla, narejena
bilà na samo je nedeljo belo,
v spomin ti na tišino izročena.
O, da srce bi v njenih zvokih pelo,
ko boš ljubeča mati, zvesta žena
in bo telesa cvetje že uvelo!

Dobrotni smrti

O blaženost ljubezni in grenkoba!
Ti sončna pot srca, nedoumljiva
me vodiš, svet se mi vse bolj odkriva,
vse bolj utruja me, boli svetloba.
Upepelila se je sanj otroških doba,
na ramah je življenja teža siva,
je trud in znoj. Ko bo požeta njiva,
pojenja žar, zastre me senca grôba.

Tedaj prišla boš bela, zvezdnokrila,
izsrkala drhteče mi pozdrave
in na srce me tiho poljubila.
Ugasle, umolke bodo te dobrave.
Vsevdilj mi bo sijala zora mila
ob večnem, sladkem psalmu iz daljave.